

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKŇAZNÍK

BOHYNE A PRÍZRAKY III.

SÚBORNÉ VYDANIE
KULTOVEJ FANTASY SÉRIE

VOJNA
S BESMI

ŽRIEDLO SKAZY

Kraj už halilo večerné šero, keď Bojmír z kmeňa Charvátov konečne dorazil k Jeleniemu brodu.

Bol to skúsený bojovník, čosi po štyridsiatke, s tvárou stmavnutou a zjazvenou ako povrch starého dubového štítu, čo mu visel na sedle. Na sebe mal šupinový pancier, prostú železnú prilbicu a plášť z líščích koží, zopnutý na pleci bronzovou sponou. Ozbrojený bol oštepom, dlhým nožom a širočinou.

Zastavil kobyľu na vysokom brehu a zadíval sa ponad Trstenicu na severozápad. Krajina za riekou sa nijako nelíšila od povodia, ktorým z juhu prichádzajúci Bojmír napredoval už od rána – kam oko dozrelo, dvíhali sa nevysoké kopce pokryté hrubým kobercom lesa. Trstenica tvorila západnú hranicu obávaného Hrutovského lesa. Ten sa rozprestieral napravo od jazdca, tmavý, mŕkvy, zlovestný.

Kobyľa zafŕkala. Vytušila, že pred súmrakom už nocľah nenájdu a predstava jazdy týmito nebezpečnými končinami potme sa jej ani zamak nepozdávala.

„Ja viem,“ potľapkal ju Bojmír po šiji. „Charvátice sú ešte ďaleko. No nedá sa nič robiť, musíme pokračovať. Cesta je dobrá a nad vršky čoskoro vykukne mesiac. Uvidíš, najneskôr o polnoci zabúchame na bránu hradiska.“

S tými slovami popchol kobyľu a pustil sa dolu tiahlym svahom k rieke. Cesta bola široká a dobre vychodená. Nečudo, šlo o chýrnu Trstenickú cestu, hlavnú spojnicu českých krajov s moravskými. Kup-

cov a pútnikov, ktorí vyrazili zo sídiel Přemyslovcov v Povltaví, viedla územím mocného kmeňa Zličanov, cez rieku Chrudimku k hradisku Charvátice, potom pozdĺž Trstenice na juhovýchod do rozľahlého Hrutovského lesa a jeho tieňom až k Morave, kde sa pri Vranibore napájala na Jantárovú cestu. Denne po nej prechádzali tucty a tucty pocestných.

Podkovy zacvendžali na kamenistom brehu. Bojmír povolil uzdu a dovolil kobyľe zastať. Nedočkavo sklonila pysk k vode.

„Stoj, kurva ti mať!“

Bojmírovi od ľaku takmer puklo srdce. Kobyľe tiež; odskočila, opísala zadkom poloblúk, zaerdžala a vzopäla sa na zadné, až šijou udrela jazdca do hrude. Družiník len-len že nevyletel zo sedla.

„Hóóó!“ Stisnutím kolien prinútil zviera dosadnúť naspäť na všetky štyri a trhnutím uzdy ho otočil čelom naspäť k svahu. Zmútená voda striekala na všetky strany.

„Čo to má, doriti, znamenať?“ zvrieskla prikrčená postava, ktorá sa nevedno odkiaľ zjavila uprostred cesty. „Čo za mamfasa sa opováži bez dovolenia použiť *môj* brod?!“

Bojmír mal čo robiť, aby udržal strečkujúcu kobyľu na mieste. Potom sklonil zrak i hrot oštepú proti kriklúňovi.

Stvorenie malo výšku urasteného chlapa, ale zhrbená postava s hlboko predklonenou hlavou na čudne pružnom krku pôsobila územčistým dojmom. Odev zo surových, dratvou zošňurovaných koží na hony smrdel zhnitými zvyškami mäsa a tuku. Na ohybnom tele s dlhými rukami nebolo jediného chlpu či vláska. Bojmír hneď videl dôvod – tvor mal namiesto pokožky drobné šupiny. Jašteričia koža mala zelenkastý nádych, čo Charvátovi prezradilo, že má pred sebou draganského samca. Vedel, že ich ženy – lepšie povedané samice – majú šupiny so zlatistým odtieňom.

Potvora neprestávala kliať. V širokej papuli cvakali špicaté, ale nezdravé zuby, ktoré by spôsobili skôr otravu krvi než vážne uhryznutie.

„Hej!“ zahatal Bojmír riavu nadávok a besnej gestikulácie. „Prestaň mi plašiť koňa, šupinatá koža. Čo si vlastne zač?!“

Tvor najprv strípol, potom nafúkol hrud ako ropucha.

Keď sa narovnal, bol razom o lakeť vyšší a zajačal ešte hlasnejšie ako predtým: „Ty sa pýtaš *mňa*, čo som zač?! Ty kravské lajno! Len tak

prídeš k *môjmu* brodu a bez dovolenia sa serieš rovno k vode! Tchor drzý, bezočivý! A ešte sa budeš naduto vypytovať, čo som zač. Kurva, doriti, jebem tvoju...“

„Pozor na jazyk, plaz jeden, inak s ním už žiadnu šupinatú flandru nepotešíš!“ stratil Bojmír trpezlivosť. „A prestaň papulovať. Stále iba *môj brod, môj brod!* Tento brod nikdy nikomu nepatrí, a ak áno, tak jedine Charvátom. Takže to ja by som mal odtiaľto hnať teba, a veru svinským krokom!“

„Do prasacej riti so všetkými prašivými Charvátmi!“ zahulákal oplan. „Brod teraz patrí mne! Kto chce tadiaľto prejsť, musí zaplatiť mýto. Takže zaplať, , ale hneď alebo padaj naspäť do žumpy, z ktorej si vyliezol!“

Bojmíra už začínala svrbieť dľaň na násade oštepú. „Mýtnik, vra- víš? A čo keď nič nemám?“

„Máš koňa, hlava barania! Už dávno som sa nehostil na konskom mäsku. Je trochu tuhé, ale tá chuť...“ Ohava odporne zamľaskala a dlhým žabím jazykom si lačne oblizla pol tváre.

Kobyľa nervózne pohodila hrivou, akoby rozumela. Bojmír sa uškrnul. Najzlovestnejšie, ako vedel. „Namôjdušu, ty to myslíš váž- ne. Máš v hlave trus? Čo keď ti nič nedám a skúsím prebrodiť rieku? No? Čo spravíš?“

Dragan zafučal, až sa mu urobila bublina na nose. „Strašne sa naseriem. A radím ti, kopa hnoja, neskúšaj ma nasrať, lebo potom prídeš nielen o koňa, ale aj o gule. Zatočím s tebou tak, že budeš sku- viňať, aby som prestal.“

Bojmír zaškrípala zubami. Nenápadne prechýtil oštep k hodú. „Len sa na seba pozri, smrad. Nemáš zbraň a si taký vycivený, že ťa pluvan- com prerazím napoly. Som dvakrát ťažší, na koni zvyknutom na bo- jovú vravu, v plnej zbroji a navyše sa ponáhľam. Tak zalez naspäť do húštia, kým ti pekne vravím! Druhú možnosť nedostaneš.“

„Hovno!“ odsekol dragan. „To ty máš poslednú príležitosť, aby si...“

Bojmír sa náhle, bez varovania rozohnal oštepom. Kobyľa za- erdzala.

„Skurvenec!“ štekol samozvaný strážca brodu. Prikrčil sa ku sko- ku a zašermoval rukami, akoby odháňal roj múch, prilákaných jeho smradom.

Bojmír hodil.

„Tfuj!“

Slina prskla na kamení ako na rozpálenej peci. Tvor sa vymrštil, ťahajúc za sebou dymový chvost. Oštep cvengol do cesty. Bojmírovi spadla čeľusť. Dragan nohami dopredu preletel kobyly nad hlavou a kopol jazdca do hrude. Charváta doslova vystrelilo zo sedla.

Chvíľu nevedel, kde je hore a kde dole. Odpoveď mu dal až pád na plytčinu. Voda a bahno prskli na všetky strany.

Zmäteno okolo seba šmátral. Keď sa zdvihol na štyri a vyvrátil vdýchnutú vodu, do mysle sa mu začrel draganov zlomyseľný rehot. Zažmurkal, aby dostal vodu z očí.

„Tak čo vravíš teraz, vrece hovien?“ rehlil sa dragan a poskakoval na brehu ako vo víťaznom tanci. „Chceš či nie, kobyly je moja. Tfuj!“

Zase sa zablyso, zavíril čmud. Paskudu akoby vystrelila k zemi ohnutá breza. Bojmír ju sledoval s vypúlenými očami. Na druhom konci oblúka bol chrbát kobyly. Tvor dopadol do sedla a paprčou schmatol po zemi ťahanú uzdu. Nemilosrdné šklbnutie dobre že neodlomilo zvieraťu čeľusť. Vyhodilo zadkom, no dragan sa držal ako kliešť a očividne sa dobre zabával.

„Mykaj sa, koľko chceš, hlúpa mulica! Rád si s tebou zatancujem. Aspoň mi poriadne vytrávi. Na večeru budem mať riadny kus mäsa!“

Bojmír vylial vodu z prilbice, opäť si ju nasadil, vstal a s vycerenými zubami vyšiel na breh. Už mal tej pluhý akurát dosť. No sotva stúpil na suchú zem, zarazil sa a začudovane pozrel na hrebeň, z ktorého sám pred chvíľou zostúpil do údolia.

Slnko už zmizlo za obzorom, no obloha ešte tlela Svarogovým ohňom. Na pozadí červenkastého svetla sa na návrší černela silueta jazdca – vysoká postava v plášti s kapučnou sa nehybne dívala dole k rieke.

Bojmír fľochol na dragana.

Ten si druhého pocestného zatiaľ nevšimol, preháňal sa tam a späť na podráždenej kobyly a hulákal ako zmyslov zbavený: „Hopsa-hejsa, cvalom sa žeň, budem mať mäsa na týždeň!“

Tajomný jazdec začal zostupovať k brodu. Bojmír zdvihol ruky nad hlavu a varovne na neznámeho zamával.

To bola chyba.